Ч. 65. Пятниця 21 марта (3 цьвітня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Проф. Масарик про ческу політику. — Положенє в Македонії. — Дар царя Николая для Чорногори.)

Професор ческого університету в Празі, др. Масарик, провідник ческого сторонництва реалістів, виголосив оногди в клюбі ческої правиці знамениту бесіду про ческу політику. Між иншими зазначив, що не вільно складати цілої вини за теперішнє сумне положенє виключно на послів. Ческа політика мусить бути направлена дома, бо у Відни єсть лиш еї експозитура. Управа сторонництва у великій части провинила ся. Помиляє ся той, хто гадає, що тепер іде лише о то, чи має бути роблена обструкция чи ні. Ще більшою похибкою було би, коли би всьо кинуло ся на одну карту і зробило ся зависимим від обструкциї. Вже раз Молодочехи потерпіли поражку внаслідок такої політики, коли то всьо покинули, займаючи ся лише політикою язикових розпоряджень. В теперішнім парляменті мусять і сим разом програти битву. Ческа політика повинна бути поступова і демократична, бо инакше не може успішно працювати для добра народу. Потрібний передусім мир з Німцями; однако то ще цілком не значить, аби Чехи зрекли ся всїх жадань. „У нас — говорив проф. Масарик — говорить ся богато про т. зв. славяньску політику, а однако то всьо єсть лиш політичною забавкою. Найліпші поступові голови у Франциї трудять ся тепер над порозумінєм з Німеччиною. Говорить ся богато про грубі насильства Німців в Познанщині. Певне, Німці безоглядні і грубі, але суть між ними і розумні люди. А відтак чейже й Росияни не менше грубі супротив Поляків, а Болгари знов гноблять Сербів і т. д. Жиємо в Австриї і хочемо, аби Австрия була сильною. Ми противні централізмови Австриї старої з перед 1848 року, яку нам заєдно накидають з Відня. Хочемо Австриї поступової і демократичної. — В справі язиковій жадає ґр. Масарик заведеня язикової одноцільности, аж до послідних висновків і уважає розвязанє тої справи без зміни конституциї і адміністрациї державної та краєвої неможливим.

Російский „Правітельств. Вєстнік" оголошує обширне справозданє російского консуля в Бітолії, столици вілаєту Румелія. Консуль доносить, що відповідно до поручення російского амбасадора в Константинополи п. Зіновєва, повідомив християн в румелійскім вілаєті про зарядження російского правительства в справі реформ. Провідники революцийного руху приймили то повідомленє з великим невдоволенєм і заявили, що могли би розвязати свої шайки аж по переведеню реформ і то тоді, колиб ті реформи показали ся практичними. Справозданє представляє дальше діяльність революцийних македоньских комітетів і описує кілька случаїв насильств. — Телеграма консуля зі Скопля з дня 27 марта доносить, що розрухи в косівскім вілаєті не втихають, а ворохобничий рух кріпшає. В тім вілаєті бушує кілька шайок по 100 і більше людий, котрі насилують населенє. Ті шайки старають ся висадити динамітом у воздух касарні і инші будинки і переривати зелїзничі шляхи і телеґрафічні получення. Дожидають також приходу многих офіцирів з Болгариї. Мешканці боячи ся мести, мусять підпирати ворохобників та доставляти їм гроший і поживи. Провідники революцийного руху удержують в тайні донесення російского правительства, що оно не похвалює того руху, противно вговорюють в населенє, що поступають після вказівок і бажаня Росиї. До консуля зголосила ся депутация з запитанєм, чи Росия бажає собі ворохобні, бо коли би так було, то й населенє їх сіл прилучилось би до ворохобників, жадали лише, аби взяти в опіку жінки і діти. — Та вість доказує, що ворохобня не має підпори серед населеня, лише она штучно викликана маке-

7)

РОЗПЛАТА.

(З француского — Франсоа Коппе).

(Дальше).

І ходячи великими кроками, він почав:

— Маючи двайцять три літ, я був богатий, свобідний, не злий, але палкий і загонистий молодець. Я виїхав до Італії — як се звичайно, щоби удосконалитись в штуці. Вернувши відтак я, бути може, знав спосіб будувати арени та приспособляти їх до тровленя християн дикими зьвірями, але коли би мені лучилось в тім часї одержати замовленє на вибудованє пятиповерхового дому, я був би міг забути на сходи. Бо і по правді сказавши, я далеко менше часу присьвячував Колісеєви і соборови св. Петра як гарненьким цьвіточницям, що снують ся вечерами коло каварень та прикрашують петлинки мужчин китичками... В Парижи я продовжав дальше се поучанє завзяте... Але бути може, ваш слух обиджують мої щирі признаня, отче добродію?

— Кінчіть — відповів сьвященик — на сповіди говорять мені ще не такі річи.

— В домі, де я тоді мешкав, не далеко звідсі, бо на улици Вожірар — сусідували поруч зі мною Цецилія з матерію; моє гарне мешканє було на першім поверсі, їх бідні комнатки на піддашу. Они були дуже убогі. Мати, вдова по якімсь дрібнім урядн ику міністерияльнім, дістала маленьку пенсию, дочка способилась стати телеґрафісткою. Що день она з пачкою в руках, о десятій годині, спішила на улицю Ґреноль учитись телеґрафічної азбуки. Она мені видавалась принадна і як можна було завважити по кількох поглядах, які ми з собою заміняли, що я також не був для неї відражаючим. Наше знакомство зачалось тим, що ми стрітившись нераз на сходах, та кланяючись собі, заміняли кілька слів, як се звичаєм між добрими сусідами. Словом, по якімсь часї мені удало ся війти в дім моїх сусідів і я від разу, хоч і встидно мені тепер признатись, хотів привязатись до Цецилії.

Она відіпхнула мене, так як добре вихована дївчина, без невдоволеня і гніву, але з глубоким жалем в голосі, з слезами в очах. Я міг з нею одружитись і в першій хвили навіть подумав о тім, але я був так легкодушний в тім часї... В кілька днів по моїй неудачи, один з моїх приятелів, писатель, котрого комедия як раз тоді давалась на сцені в театрі Gymnasé, представив мене молоденькій „наівній" того театру, котра не було так строгою... В часї цїлого року я мав щастє платити рахунки еї кравців і кариту, посилати до ґардероби дорогі китиці та робити дарунки з брилянтів — приємність, що коштувала мене половину мого маєтку. Остатком заволодів Ренодель. Моя акторка не надармо училась драматичної штуки взагалї, а Корнеля тим більше. Дізнавшись о моїй руїні, патетично сказала мені: „Будемо приятелями!" і від того дня їздила в кабріолєті одного чужинця, котрого всі здібности кінчились на штуці правленя кіньми і котрого крісло в театрі стояло поруч мого. І так я опинив ся на улици без помочи, полишений всіми жебраками, що мали якесь ремесло, котре дуже рідко дає якомусь чоловікови кусник хліба. Почав я шукати заняття, просити о протекцию впливових людий, але без успіху. Тяжка доля просячого, о! я до дня, випив сю гірку чашу приниженя. Помешканє на улици Вожірар треба було, розуміє ся, оставити, а разом з тим я з очий стратив моїх сусідок; майже забув о них. Чиж я міг надіятись, що молода женщина, котру я так в безличний спосіб обидив, схоронила добрий спомин, що она інтересує ся моєю долею, та має співчутє для мого нещастя? А сеж було так. Раз, то було на весні — я вертав вечером домів по цілоденнім гляданю роботи; я чув ся дуже нещасливим, віддаючись мрачним мислям о будучности, коли нараз переходячи через Тілерийский сад, стрінув ся око в око з Цецилією, одітою в глубоку жалобу. Она простягнула до мене руку і сказала переривaним слезами голосом, що еї мати умерла і що она тепер сама одна. Она знала о моїм нещастю, длятого сказала мені кілька слів потїхи... Ах, отче добродію, не знаю, що я їй на се відповів, та що могли о нас подумати няньки, сидячі під цьвітучими каштанами. Знаю лиш одно, — я взяв руку дівчини і довго держав в своїх руках, та з слезами в очах просив прощеня.

— От се гарно! — крикнув сьвященик.

— Не хваліть мене завчасно, я ще не скінчив. — І так ми помирились. Я подав руку Цецилії, а она приняла і згодилась навіть пообідати зі мною в одній реставрациї на побережу Сенни, де за півтора франка можна

доньским комітетом. — Для викликаня більшого замішаня і приневоленя Турків до строгого поведеня супротив християньского населеня, македоньскі комітети допускають ся насильств на Турках. І так в місцевости Куляп македоньска шайка напала на високого турецкого достойника Сефердина. Знущано ся над ним страшенно. Повиривано єму нігті, виколено очи, а відтак відрубано голову. Иншого турецкого достойника замучено на смерть, а перед тим в его очах повішено его стару матір. Викликує то серед музулманьского населеня велике обурене і піднимає его против християн.

Заграничні часописи доносять, що цар Николай за посередництвом висланого до Цетиніє російского аташе в Білгороді повідомив письменно чорногорского князя, що жертвує єму в дарі 8 батерий скорострільних армат разом з муніциєю. Той дар — пише цар — має на цїли доказати приязнь російского народа та прихильність всїх Славян для Чорногори.

Новинки.

Львів дня 2 го цьвітня 1903.

— **Іменованя.** II. Президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішних іменував старшого комісаря повітового, Еміля Чепельовского старостом в Галичинї.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Друге представленє в сали товариства „Gwiazd-и“ ул. Францїшканьска ч. 7. Субота, дня 4 цьвітня; „Скапаний сьвіт“, штука в 4 дїях В. Оркана, перший раз з епільогом „Ніч“.

— **З товариства „Труд“.** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 I. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів моднярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданєм нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїднім і гарнім виконченю по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Страшний конець нещастного подружя.** Вчера около 9-ої години вечером стала ся в домі під ч. 5 при ул. Зибликевича така страшна подія: В згаданім домі мешкав Орест Черкавский, мужчина лїт около 36, комісант торговельний, котрий перед якими пяти місяцями оженив ся з 24-лїтною Кароліною Черни, бідною дївчиною, сиротою. Він полюбив єї дуже і не зважав на єї минувшість та одружив ся з нею. Зміркувавши, що жінка удержує давні любовні зносини, став дуже задрістний, замикав єї в хатї, не позваляв анї на крок виходити, а навіть, як кажуть сусїди, бив єї. Отже не дивниця, що жінцї все то борзо надоїло і она покидала чоловіка та втїкала до давного приятеля, якогось Недельского. Наконець по трох місяцях покинула чоловіка таки зовсїм та внесла подане о сепарацию. Не була цїлий місяць дома, а коли явила ся в суді, Черкавский спонукав єї, щ би она відкликала назад судові кроки і вернула з ним до дому. На око було все добре, але Черкавский вже тоді рішив ся був на страшне дїло, бо вже підчас судової розправи мав револьвер при собі. Вчера зробив то, що вже від давна мав на думцї. В полудне написав лист, пообідав з жінкою, під вечер пішов ще на прохід з жінкою, а вечером около 8-ої години вернули домів. О від по 9-ої післав Черкавский служницю до аптики по якийсь лїк. Нараз коли сидїв з жінкою при столї, вийняв з кишенї револьвер і стрілив два рази до неї. Не зважаючи, які суть наслїдки его стрїленя, вибіг до кухнї, замкнув на ключ двері від кори гаря, вернув назад до комнати, поклав ся на землю і стрілив собі в праву скрань. Черкавска в першій хвили з болю і страху зімлїла, але коли надійшла служниця і стала добувати ся, она опритомнїла, отворила двері і стала кликати на поміч. Зараз збігли ся сусїди, почали єї ратувати, завізвали на поміч стацию ратункову і дали знати на полицию. Коли явив ся комісар полициї Ґуклер, застав вже Черкавского неживого, а на бюрку его листи, з котрих один був адресований до его тети. Лист був написаний по нїмецки, а Черкавский написав в нїм, що любив жінку дуже, але нещасливі пригоди з нею спонукали его до кроку розпуки. В листї була книжочка каси ощадности на 500 корон, призначених на спільний похорон і картки на заставлені льоси. Похоронити казав себе в однім гробі і один поставити нагробник, а на нїм золоті букви, котрі би вказували на то, що там спочиває супружество. По залагодженю формальностий перенесено тїло до інститута судової медицини, Черкавску зовсїм притомну відставлено до шпиталю, а помешканє опечатано. Чи Черкавска буде жити, не знати, бо в єї голові застрягли дві кулї.

— **Намірений злочин.** Онеґди у Відни на Мацляйнштрасе, в часї, коли з великою скоростию надїзджав віз електричної зелїзницї, збливила ся до шляху зелїзницї женщина і положила на шинах якийсь клунок. Ведучому віз удало ся однакож ще в послїдній хвили віз задержати, притім спостеріг він, що в клунку находить ся дитина. Женщина, побачивши, що дитинї не стало ся нїчого, прибігла назад і пірвавши клунок, стала втїкати. Придержана зізнала, що есть вдовицею, що дитина є незаконною і тому хотїла ся єї позбути, понеже батько дитини покинув єї. Називає ся она Мария Шнайдер

— **Конкурси** оголосила: краєва рада шкільна на посаду учителя історії і ґеоґрафії в ґімназиї в Сгрию з речинцем до 20 цьвітня; зверхність громадска міста Ліска на посаду міского ветеринаря з платнею 800 К. річно і з речинцем внесеня подань до 31 мая. — Президия ц. к. намістництва розписала конкурс на дві посади ц. к. дозорців лїсових в лїсній службі галицкої адміністрациї політичної з системізованими поборами службовими. Поданя належить вносити за посередництвом дотичного староства, зглядно маґістрату у Львові і Кракові до ц. к. президиї намістництва в речинци до 25 цьвітня с. р. — Намістництво оголосило конкурс на шість безплатних місць у військовій академії терезияньскій у Відни для аспірантів краєвої оборони. Близших інформаций удїлить компетентний IV Б департамент львівского маґістрату.

дістати дві лихі страви і невибаглиний десерт. Але я був так щасливий, що молода дївчина заховала для мене дружні чувства, що навіть тверда підошва з грибами, подана нам за печеню, видалась менї вершком кухарскої штуки. По обіді ми погуляли на побережу річки, в котрій відбивались вже перші зьвізди. По способі, в який Целиция опиралась о мою руку, та по єї ніжних поглядах я відчув — о, як солодке чувство! — що она мене любить і завсїгди любила. А також я знав, що коли б тепер заговорив о любови, она не обидила-б ся, як давнїйше, і що коли б я захотів, то ся великодушна дївчина, котра відопхнула мене, коли я був богатий і щасливий, тепер коли я бідний, віддала-б ся за мене без сумніву.

— Але я надіюсь.. перебив зі страхом сьвященик.

— Будьте спокійні, отче добродію. Не буду скривати перед вами, що ми того вечера поцїлувались; і я кляв ся їй, що від нинї моє серце буде належати до неї на віки і що ми не вважаючи на бідність, одружимось та підемо рука в руку по дорозї житя, переносячи разом смутки і радости, які нам доведе ся стрічати... Ми не гаяли часу, о тім будьте переконані, та лиш скінчила ся жалоба Целиції, пішли в мерію, а потім в церков. Щоби справити молодій весїльний одяг, я мусїв продати послїдні дрібниці, останки мого колишнього добробиту, глупенькі японські фіґурки, котрі набули ся за високу цїну, а котрі тепер нїчого майже не варті. А для довершеня щастя я на день перед весїлєм дістав посаду архітекта в однім зелїзничім товаристві, де дотепер маю місце одного з молодших слуг, і як видите, будую цїлком не Партенони.... Але на хліб щоденний таки стає і ми так щасливі, неначе переживали медові місяцї. І в найбільшій бідї можна істнувати, та житє видає ся гарним, коли єго прикрашує обопільна любов. Алеж щож я говорю! Так, біднота наша скінчилась... Я одержав, наче з неба, пів міліона франків! Я богатий, менї більше не треба ломити голову над тим, в який спосіб роздобути средств, щоби купити новий одяг для моєї любої жінки. Завтра з радости я куплю їй той дорогий убір, котрим ми колись любувались на виставі в Пале роаль.... Завтра! Боже мій! Я забув, що моя дорога Целиция в сій хвили між житєм а смертию! Ах, отче, додайте менї відваги, помолїть ся за мою бідну жінку — ви маєте прекрасні молитви! Скажіть менї, що дїти, родячи ся в рідзвяну ніч, приходять на сьвіт щасливо!

Сьвященик був розжалений до сліз; подав руку молодому чоловікови та що лиш хотів сказати кілька сердечних слів, коли двері отворились до кабінету і влетїла червона як грань сидїлка та крикнула: — У вас син! Тїште ся, пане, все перейшло щасливо!

Цїлком забувши на гостя, вибіг з комнати за старушкою!

„Той Бірталь, славний чоловік — думав сьвященик — і він правду говорить. Най Бог благословить тих молодих людий і їх народжену дитинку“.

Глянув случайно на годинник і пригадав собі, що вже час відійти.

Доходила вже десята.... до бульвару Мальзерб треба було порядний кусень дороги переїхати. Він поспішно натягнув рукавички, запнявши рясу і хотїв не прощаючись вийти, коли двері отворились і показав ся Анрі Бірталь.

— Нї, ви не вийдете від мене, отче добродію — кликнув він голосом дрожачим від радістного зворушеня. — Коли б ви виділи мого сина, що за гарна дитина! Єго тепер важать.... Целиция, моя бідна Целиция, коли-б ви могли єї тепер видїти, умучену, слабу, але з щасливим усьміхом на устах.... Нї, я надто щасливий, і хочу ще кого ущасливити. Ви певно знаєте не одного бідного в своїй парохиї. Дайте менї можність улекшити нужду якого бідного.

— З найбільшою охотою, мій любчику — кликнув сьвященик нїколи не забуваючи о дорогій его серцю дїльници Муфтар. Коли ви бідноті завдячуєте своє щастє, то друга молода пара, котру я знаю, задля тої самої бідноти не може бути щасливою. Нареченний і наречена в робітничої кляси, надзвичайно порядні люди і моральні, що тепер дуже рідко стрічає ся. Їм не стає пятьсот франків на перше господарство.

— Они дістануть тисяч! — кликнув архітект, прощаючись з сьвящеником. — Прийдїть за сею сумою, коли самі схочете, і памятайте, що я числю на вас, щоби охрестити мого сина.

В великім сьвітї.

Підїзджаючи до готелю маркиза Капдекана, коло парку Монсо, на бульварі Мальзерб, карита Мулена мусїла пристанути в довгім рядї повозів, котрі товпили ся перед ґанком, бо у маркиза був великий пир. На порозї готелю, сияючого тисячами огнів, котрого вхід з сіний устелений був дорогими всхідними диванами і украшений цьвітами, стояв величезного росту льокай в пишній ліберії і опудрованій перуцї; его обовязком було стрічати кожду підїзджаючу карету і помагати висідати гостям; а пять инших прибраних молодців стояли в сінях і знимали верхні одяги.

Побачивши сьвященика в витертій рясї та старенькім капелюсї, котрі цїлком не відповідали богатим одягам запрошених, пишний льокай, мимо своєї професіональної холоднокровности, аж відскочив з великого здивованя, майже зі страхом.

Дожидаючи своєї черги в кариті, сьвященик набирав сьмілости. То була его послїдна візита і він не хотїв, видячи вже пристань, потерпіти погибель.

— **Контрабанда.** Аґенти поліцийні прихопили вчера в шинку при площи Різниці Абрамка Фаєра, караного вже нераз за продаж перепачковуваної з Росиї табаки, в хвили, коли продавав таку табаку. В чоботах і в кишенях Фаєра знайдено 39 пачок такої табаки. Фаєра замкнули в арешті. — На личаківскій рогатці знов прихопила сторожа акцизова трох пачкарів, що переносили в міхурах під одежию спірітус. Один з пачкарів кинув ся на акцизників, але його ще в пору схоплено, заким міг ще щось комусь вдіяти. Всіх трох арештовано а четвертий втік.

— **Пивне бюро.** Як звісно, при виділї кравім утворено окреме бюро для оплати від пива, котре в краю з'орґанізовано в той спосіб, що інспектор Альойзий Яль буде мати урядовий осідок в Бялій для контролї ввозу пива зі Шлеска, інспектор др. Йосиф Городиский буде урядувати в Снятині для контролї ввозу пива з Буковини, а інспектор Володислав Гіцкевич остане в центральнім бюрі у Львові і буде контролювати краєві бровари. До рахункової помочи принняв краєвий виділ в пивнім бюрі десять калькуляторів.

— **Самоубийство.** В ночи на 1 цьвітня в парку стрийскім відобрав собі житє вистрілом з револьвера незвістний мужчина літ около 25, високого росту, подовгастого лиця з сивими очима ясно бльонд вусами, убраний в темне одінє, фіялкову краватку, темно зелений ульстер і темно-бронзовий капелюх. Лікар міский сконстатував смерть через самоубийство а тіло відставлено до інститута судової медицини.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 2 цьвітня. На вчера була заповіджена телика демонстрация угорских студентів против войскового закона. З причини зливного дощу демонстрацию відложено на пізнійше.

Петербург 2 цьвітня. „Новое Время“ оповістило статю, в котрій остро виступає против заграничної праси, особливо анґлійскої і француской, котра своїм писанєм побуджує Македонців до ворохобні і піддає їм надію на поміч Росиї. „Нов. Время“ каже, що хотяй би навіть в Македонії полила ся славяньска кров, Росия не змінить своєї дотеперішної політики.

Константинополь 2 цьвітня. На послідних зборах Альбанців ухвалено силою супротивити ся заводженю реформ в Македонії. В неділю Альбанці займили місцевість Вучідол, а відтак почали облягати Митровицю. По завзятій борбі, в котрій Турки ужили артилериї, мусїли Альбанці уступити, полишаючи на поли богато трупів. Турецке правительство висилало сейчас до Митровиці 16 баталїонів піхоти.

Константинополь 2 цьвітня. Вість про борбу під Митровицею викликала в турецкім правительстві велике занепокоєнє. Побоюють ся загальної ворохобні Альбанців, котрі мали виставити до 20 тисяч добре уоружених людий. Коли би Митровиця дістала ся в руки Альбанців, можна надіяти ся страшної різнї, в котрій упав би жертвою певне і тамошний конзуль російский Щербина.

Берлин 2 цьвітня. Вчера в палаті панів пруского сойму прийшло до т. зв. польскої дебати, в котрій забирали голос польский посол Хлаповский і пруский міністер скарбу Райнбабен.

Курс львівский.

Дня 1-ого цьвітня 1903.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	280·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	584·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97 50	98·20
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·25	102·95
4% листи застав. Банку краєв. .	99·—	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·70	98·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103 50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102·—	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98 70	99·40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 —	56·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·90	27.90
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	67·—	73.—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	19·—	20.—
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Я потребую видїти ся з паном маркизом в особистій справі — твердо сказав він льокаєви.

— Алеж справдї не знаю, чи може.... вас пан маркиз приняти.... — відповів напудрований льокай. — Ог камердинер пана маркиза запитаєсь єго.

Не мішаючись від поглядів прочих льокаїв, сьвященик повторив своє баканє камердинерови, одітому в ґарні шовкові панчохи, жабо і маншети.

Зразу той відповів з невдоволенєм: — Як то!? Не давати пану маркизови спокою в таку пору, коли він має більше як триста осіб приняти в своїх сальонах...

Але сьвященик стояв твердо при своїм, а єго чорна ряса зробила вражінє на пана Оґіста, — так здалась та важна особа, і він вкінци рішия ся піти до свого пана. Дожидаючи, заки верне камердинер, сьвященик, котрому було якось ніяково, мимо цїлої відваги, якою перед хвилею виказав ся, — неначе школяр сховав ся між дві кадки з цвитучими азаліями.

Ждати треба було довго. Прибували нові гості; сьвященик дивив ся на елеґантні дами, ґраціозно виринаючі з богатих футрон підбитих ротонд, і перший раз в житю бачив цїлком звичайний для сьвітових людий вид обнаженцх рук, рамен і грудий.

Алеж они занадто обвішують ся тими брилянтами — подумав він з невдоволенєм — а коли згадаєш тих нужденних шматярів, котрі змушені на такий холод нести в застав своі матерації і теплі накритя, то справдї приходить ся до пересьвідченя, що — прости Боже! — на сім сьвітї богато іде так, як не повинно.

Поява льокая вирвала єго з задуми.

— Будьте ласкаві іти за мною, — кречно промовив пан Оґіст.

І так ряса станула ще раз в пригоді.

Ідучи за своїм проводирем бічними сходами на перший поверх, сьвященик опинив ся в обширній бібліотецї, тускло осьвіченій сьвітлом одної карсельскої лямпи, а на монументальнім коминї горіло кілька величезних полін.

— Пан маркиз просив отця доброді тут ждати — відходячи сказав льокай.

Минала мінута за мінутою. Сьвященик не маючи що робити, став розглядати виразаний над комином золочений герб маркизів Кандекан; але в тім не знайшов для себе нїчого занимаючого; геральдику він знав лиш по імени, і для того не міг оцїнити відповідно цїлої краси щита розділеного на чотири части, з баштками в роді шахових веж, червоним хрестом, в роді тих, котрі бувають на фляшках в абсинтом, мушлями, як на вистаі ґастрономічних торговель і львом, котрий висував язик, неначе дресований ярмаркозий пудель, а горда девіза: „Toujours en tête“ — „завсїгди на чолі“ навіть видала ся єму з християнскої точки погляду немалою зарозумілостию.

Із-за тяжкої аксамітної портієри доходив придавлений відгомін голосів, кроків. Там за тою портієрою був сей, розуміє ся, незнаний для сьвященика сьвіт, о котрім він так часто говорив в своїх проповідях, перекоиуючо перестерігаючи своїх маленьких духовних дітий, котрих найсьміливійші мрії не доходили дальше, як понад бажанє, посідати два су, котрі дали би можність роздобути коробочку солодощів, паперового паяца, або пестрий образок.

Сей таїнственний сьвіт, против котрого так часто виступав, прикликуючи на поміч всїх отців церкви, бідний сьвященик Мулен — сей „сьвіт“ був тепер о два кроки від него, і єму треба було лише трохи розхилити портиєру, щоби побачити в самім розгарі погубної веселости. Сьвященик не міг побороти покуси заглянути в незнаний сьвіт, з легка відсунув портиєру і завмер від здивованя, з незвичайного виду, який єму представив ся.

В залитій сьвітлом сали, на золочених кріслах, сиділо рядом около двіста женщин та тиснули ся, одна коло другої як сардинки в коробцї, а по правій і лївій стороні від стїною і в заглубленю дверий стояло ще більше мужчин, в снїжно білими маншетами, пережитими лицями; они також тиснули ся як селедці в бочках, а в глубині салї перед коминком, більше ще неприналної поверхности панок, з гладко оголеним лицем, з ґестами невправного оператора, деклямував щось, що мало бути дуже забавним, бо говорило ся о обманюваних мужах та лихих тещах. Всї ті нещасливі слухали гумористичної продукциї.

Сьвященик Мулен був простаком, але не був глупим. Цїла та густа товпа, той запоморочуючий голову запах перфум і вянучих цьвітів, а найбільше, се кривленє і фохи того паяца, що стояв перед коминком, — всьо то зараз викликувало у него відразу. Він відпмив руку і портиєра засунула ся.

Але як би то старий сьвященик здивував ся, коли би єму були пояснили, що всї ті товплячі ся в сали люди зоглядили і навкучили ся одно другому до такої степени, що деклямация паяца була для них далеко більше занимаюча, як їх власна розмова, а той весельчак, що вдоволивши ся своєю великою платнею в театрі, за один виступ в сальонї маркиза Кандекан, помимо розличних кречностий зі сторони господаря, велів собі заплатити суму, котра рівнала би ся річній заплатї двох робітників.

Так, коли би все то розповісти сьвященикови, то він мимо своєї вродженої лагідности, мабуть розгнївав би ся дуже за то, що люди кидають гроші за вікно, коли єго бідні шматярі терплять голод і холод.

(Конець буде).

Ч. В. 25.519.

Оповіщене.

З днем 1-го мая с. р. відкриває ся краєву школу молочарску в Старомістю під Ряшевом. Наука зачне ся практичним низшим курсом молочарским, котрий має на цїли фахове сбразоване управителїв і помічників для ручних молочарень і буде в сїм роцї тревати **від 1-го мая до 31-го серпня.**

Ученики, приняті на низший курс молочарский, дістануть поміщене і удержане в заведеню за оплатою 120 корон. Незаміжні ученики не вносять нїяких оплат, се значить, дістають безплатно в заведеню поміщене і харч на час треваня курсу.

Подaня о приняте на низший курс молочарский в краєвій школї молочарскій має ся вносити найпізнїйше **до 25-го цьвітня с. р.** до Видїлу краєвого До поданя, котре є вільне від стемпля, треба долучити:

1) метрику, доказуючу, що кандидат скінчив 17 рік житя;
2) сьвідоцтво шкільне з укінченя народної школи;
3) сьвідоцтво здоровля і сьвідоцтво норовственности;
4) сьвідоцтво убожества, сли кандидат убігає ся о приняте на молочарский курс на кошт фонду краєвого.

З Видїлу краєвого Королївства Галичини і Володимириї разом з Великим Князївством Краківским.

У Львові, дня 30 марта 1903.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).